

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi A. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt I ACa (...), wydanego w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej „P.(...)” w W.

o zobowiązanie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 listopada 2010 r., zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 22 czerwca 2010 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powódki A. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt I ACa (...), w sprawie przeciwko pozwanej Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej „P.(...)” w W., oddalającym apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 lipca 2005 r., sygn. akt II C (...), oddalającego

powództwo o wydanie rzeczy, zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli oraz o zapłatę.

Sąd Apelacyjny uznał, że nie istniała podana w skardze podstawa wznowienia postępowania polegająca na wykryciu takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). W ocenie tego Sądu podstawy takiej nie stanowi uznanie przez Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: „Trybunał”) za niedopuszczalną skargi wniesionej przez powódkę do Trybunału jako wniesioną po terminie, bowiem nie mogło to mieć wpływu na wynik sprawy.

Powyższe postanowienie powódka zaskarżyła zażaleniem, zarzucając naruszenie art. 410 i art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c. oraz wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Podniosła, że podstawę wznowienia postępowania stanowiła doręczona jej w dniu 2 stycznia 2010 r. pochodząca od Trybunału informacja o „rzekomym” przekroczeniu przez nią terminu do wniesienia skargi do Trybunału, liczonego od wydania postanowienia Sądu Najwyższego o odrzuceniu wniesionej przez nią skargi kasacyjnej, zamiast od doręczenia jej pisma odmawiającego wniesienia na jej rzecz skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego. Uchylenie się Trybunału od merytorycznego rozpoznania sprawy było zaś wynikiem powolnego rozpatrywania przez Sąd Najwyższy wniesionej przez nią skargi kasacyjnej, „co uniemożliwiło wcześniejsze zwrócenie się do Prokuratora Generalnego o wniesienie skargi kasacyjnej w trybie art. 398⁵ § 2 k.p.c., a w konsekwencji również skargi do Trybunału”. Ponadto wskazała, że jej pismo, oprócz żądania wznowienia postępowania, zawierało również żądanie naprawienia szkody, zatem Sąd Apelacyjny przed wydaniem zaskarżonego postanowienia miał obowiązek wyjaśnić jego treść, a gdy uznał, że nie zachodzą dostateczne podstawy wznowienia, zastosować art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Za prawidłową należy uznać ocenę Sądu drugiej instancji co do tego, że pochodząca od Trybunału informacja o niedopuszczalności skargi wniesionej przez żalącą do Trybunału z powodu uchybienia terminowi do jej wniesienia nie może stanowić przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. podstawy wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt I ACa (...). Uwzględniając to, że wyrażona przez Trybunał ocena o niedopuszczalności

skargi wniesionej do Trybunału nie podlega jurysdykcji sądów polskich, w tym Sądu Najwyższego, stwierdzić należy, że wystąpienie przez żalącą do Prokuratora Generalnego o wniesienie na jej rzecz skargi kasacyjnej od powyższego wyroku nie pozostawało w żadnym związku z oceną Trybunału. Skoro bowiem żaląca wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku zaskarżając go w całości, to zgodnie z art. 398¹ § 2 k.p.c. wniesienie skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego od tego wyroku na jej rzecz było wyłączone, nawet jeśli wniesiona przez nią skarga kasacyjna została następnie odrzucona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2007 r., sygn. akt I CSK (...). A skoro Prokurator Generalny nie mógł skutecznie wnieść skargi kasacyjnej na jej rzecz, to ewentualne jej wniesienie przez Prokuratora Generalnego z naruszeniem art. 398¹ § 2 k.p.c. nie mogło skutkować odmienną oceną Trybunału co do uchybienia przez żalącą terminowi do wniesienia skargi do Trybunału jako przyczynie jej niedopuszczalności. Zatem zgodnie z art. 410 k.p.c. i wbrew twierdzeniom żalącej wniesiona przez nią skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie.

Prawidłowa była również dokonana przez Sąd drugiej instancji kwalifikacja pisma wszczynającego postępowanie jako skargi o wznowienie postępowania, bowiem w piśmie tym zawarte zostało jednoznacznie sformułowane żądanie wznowienia postępowania ze skargi kasacyjnej od wyroku tego Sądu z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt I ACa (...), odrzuconej postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2007 r., sygn. akt I CSK (...). Na dalszym etapie postępowania, stwierdzając nieistnienie ustawowej podstawy wznowienia, Sąd drugiej instancji nie był obowiązany na podstawie art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c. kwalifikować wniesionego pisma jako pozwu zawierającego żądanie naprawienia szkody, już choćby z tego względu, że ocena Sądu drugiej instancji co do istnienia ustawowej podstawy wznowienia podlegała kontroli w postępowaniu zażaleniowym.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.